

Mens der ellers blandt hans forrige Venner viste sig ringe Tillid til Oprigtigheden af denne Omvendelse, hævdede Nathan nu, at en saadan Religiositet, der var fremavlet af krænket literær Forfængelighed og Hævn-gerrighed og utilfredsstillet Brynde, sikkert var ægte nok. Ja, efter hans Mening var denne Omvendelses Tilblivelses-historie endog typisk, hvad han under megen Munterhed søgte at bevise ved at fremdrage en Række oplysende Eksempler hentede fra de berømteste Kirkefædres egne Bekendelser, lige ned til Grundtvigs.

Forresten bar Digtet selv meget tydelige Vidnesbyrd om Værdien af det Gennembrud, der var foregaaet hos dets Forfatter, ogsaa i hans Egen-skab af Poet. Hvert Blad af den omfangsrige Bog vidnede om en Sindets Grebethed, en nyskabt Følelsens Styrke og Inderlighed, der havde fundet sit Udtryk i en bevidst og myndig Kunst. I den halve Snes Sange, hvoraf Digtet bestod, var der tegnet en Række Skumringsbilleder af det øde og tunge jyske Landskab og det farvefattige Folkeliv, hvormed han havde levet, og det var gjort paa en saadan Maade, at Virkeligheden, skønt gengivet med endog yderliggaaende Natur-troskab, overalt føltes som gennemstraalet af Lyset fra en usynlig Verden bag den. Og dette var just det for Folk mærkelige og overraskende ved Tingen, at han, som hidtil havde famlet saa umodent paa sin Sjæls Instrument, nu samtidig med, at han genvandt Barnetroen, havde fundet sin egen personlige Tone, og at denne tilmed var saa udpræget mandig, en Brysttone, fuld af Mørke og Malm, en Røst fra det Dybe . . . fra det Under-jordiske.